

[Ragnhild Andersen.]

sen, ordføreren for det konservative folkeparti, drømte onde drømme om alle de mange rentemodtagere, der ville komme til, hvis alle, der havde ret til det, meldte sig. Ja, jeg havde virkelig indtryk af, at det ærede medlem drømte onde drømme. Jeg tror, vi skal befatte os lidt med de medmennesker her i samfundet, som henvender sig for at søge aldersrente, og som ved, at loven hjemler dem ret til at søge aldersrente. Men ikke disse mennesker er i trang og i den største trang. Det ærede medlem taler om pensionisterne, der har det så vanskeligt; ja, folkeforsikringsloven er som bekendt således indrettet, at de, der har sikret sig pension, har ret til at få aldersrente ved siden af deres pension, og pensionisterne har langt gunstigere forhold end f. eks. de arbejdsfolk, der ikke har haft mulighed for at pensionere sig selv, og hvor konen eller manden i deres alderdom må gå på arbejde for at supplere renten. De har ikke ret til at have en sådan indtægt ved siden af renten, som pensionisterne har det. Jeg er skam af den mening, at det er godt, at vi har disse bestemmelser om, at man kan få rente ved siden af pensionen. Mit ønske er, at de samme bestemmelser i tilsvarende grad må komme til at gælde for alle gamle, at man ikke slår ned på de indtægter, de har ved ærligt arbejde, ved skure- og skrubbearbejde, fabriksarbejde, jordarbejde eller andet, at man ikke rammer dem på deres aldersrente af den grund, men at man i lige så høj grad respekterer dette og indtægten heraf, som man respekterer pensionsindtægten.

Det ærede medlem sagde, at nu måtte folkeforsikringskommissionen bestille noget, den måtte arbejde med tingene, og vanskelighederne måtte overvindes. Jeg har den ære at sidde i denne kommission sammen med det ærede medlem, og jeg tror ikke, at det ærede medlem vil angribe nogen i denne kommission. Jeg må sige, at på samtlige spørgsmål og henvendelser fra kommissionen til socialministeriet har vi beredvilligst fået alle oplysninger. Det har stået alle, også det ærede medlem, frit for i denne kommission at komme med forslag af den ene eller den anden art.

Jeg håber ikke, jeg tager fejl, når jeg siger, at jeg ikke mindes, at det ærede medlem har afgivet noget forslag i kommissio-

nen om, hvorledes kommissionen skulle finde vej frem. Det er jo ikke så let, som det er for det ærede medlem, at stå op her på talerstolen, hver gang disse problemer kommer til behandling, og sige: kommission! Jeg har hørt det siden 1945, og jeg hører det stadigvæk, men man må ikke glemme, at der har før vor tid, i mange år før vor tid, været kommissioner her på rigsdagen, som har befattet sig med, hvordan vilkårene skulle ordnes for de gamle, hvordan man kunne blive fri for på statens og kommunernes regnskaber at udbetale penge til de gamle, hvordan man kunne skabe en folkeforsikring, som de tilnærmelsesvis selv betalte. Der har været mange kommissioner, der skulle befatte sig med det, og det fremgår af det materiale, vi har fået udleveret i folkeforsikringskommissionen, at ingen af dem har haft held til at finde den tryllestav, som gjorde det muligt at trylle udgifterne ud af statens og kommunernes regnskaber. Og hvorfor? Fordi det nu engang her til lands er bygget op således, at den arbejdsdygtige del af befolkningen skal betale gennem skatter og afgifter for deres gamle, og hvis man i dag vil gå over til det, som det ærede medlem nu har talt om gennem fire år, ja, så betyder det, at man vil stille krav til den nulevende generation om, at den ikke alene skal forsørge de gamle, der lever her i vort land i dag — tilsammen med invaliderne 250 000 mennesker —, men at den også skal påtage sig byrden ved sin egen aldersforsørgelse.

Jeg tror jo, at når rentemodtagerne fra tid til anden udtaler, at de vil gerne have folkepension, så er det i håbet om at få en ordning i lighed med pensionisterne, hvor der ikke skal være det meget posekiggeri, men det er sikkert ikke udfra ønsket om, at den arbejdsdygtige del af befolkningen skal pålægges et dobbelt offer. Det er jo her, det i høj grad trænger på, fordi vi nu engang gennem mange år har haft den ordning her til lands, at vi, der er arbejdsdygtige i dag, skal svare for forsørgelsen af vore gamle, og at vore børn engang skal svare for forsørgelsen af os. Det er nu engang ikke så ligetil. Medmindre man vil belaste menneskene dobbelt på dobbelt, kan man ikke ændre ved den side af sagen.

Derfor skal man nok være noget varsom med at give befolkningen og ikke mindst